

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Flipperne.

Citation: Andersen, H. C.: "Flipperne.", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hcaeventyr02val-shoot-workid81336.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. II kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Flipperne.

Der var en Gang en fiin Cavaleer, hvis hele Bohave var en Støvleknægt og en Redekam, men han havde de deiligste Flipper i Verden og det er om Flipperne vi skulle høre en Historie. - De vare nu saa gamle at de tænkte paa at gifte sig, og saa traf det at de kom i Vadske med et Strømpebaand.

»Nei!« sagde Flipperne, »nu har jeg aldrig seet nogen saa slank og saa fiin, saa blød og saa nyskelig. Maa jeg ikke spørge om deres Navn?«

»Det siger jeg ikke!« sagde Strømpebaandet.

»Hvor hører de hjemme?« spurgte Flipperne.

Men Strømpebaandet var saa undseelig af sig og syntes at det var noget underligt at svare paa.

»De er nok Livbaand!« sagde Flipperne, »saadan indvortes Livbaand! jeg seer nok de er baade til Nytte og Stads, lille Jomfru!«

»De maa ikke tale til mig!« sagde Strømpebaandet, »jeg synes jeg har slet ikke givet Anledning!«

»Jo, naar man er saa deilig som de!« sagde Flipperne, »det er Anledning nok!«

»Lad være at komme mig saa nær!« sagde Strømpebaandet. »De seer saa mandfolkeagtig ud!«

»Jeg er ogsaa fiin Cavaleer!« sagde Flipperne, »jeg har Støvleknægt og Redekam!« og det var nu ikke sandt, det var jo hans Herre, der havde dem, men han pralede.

----- 166

»Kom mig ikke nær!« sagde Strømpebaandet, »det er jeg ikke vant til!«

»Snærpe!« sagde Flipperne og saa blev de tagne af Vadsken; de fik Stivelse, hang paa Stolen i Solskin og blev saa lagt paa Strygebrædt; der kom det varme Jern.

»Frue!« sagde Flipperne, »lille Enkefrue! jeg bliver ganske varm! jeg bliver en anden En, jeg kommer reent ud af Folderne, de brænder Hul i mig! uh! - Jeg frier til dem!«

»Las!« sagde Strygejernet og gik stolt hen over Flipperne; for det bildte sig ind det var en Dampkjædel, der skulde ud paa Jernbanen og trække Vogne.

»Las!« sagde det.

Flipperne flossede lidt i Kanterne, og saa kom Papirs-Saxen og skulde klippe Flosset af.

»O!« sagde Flipperne! »de er nok første Dandserinde! hvor de kan strække Been! det er det Yndigste jeg har seet! det kan intet Menneske gjøre dem efter!«

»Det veed jeg!« sagde Saxen.

»De fortjente at være Grevinde!« sagde Flipperne, »Alt hvad jeg har, er en fiin Cavaleer, en Støvleknægt og en Redekam -! bare jeg havde Grevskab!«

»Frier han!« sagde Saxen, for den blev vred og saa gav den ham et ordenligt Klip, og saa var han kasseret.

»Jeg maa nok frie til Redekammen! Det er mærkeligt hvor de beholder alle deres Tænder lille Frøken!« sagde Flipperne. »Har de aldrig tænkt paa Forlovelse!«

»Jo det kan de vel nok vide!« sagde Redekammen, »jeg er jo forlovet med Støvleknægten!«

»Forlovet!« sagde Flipperne; nu var der ingen flere at frie til og saa foragtede han det.

En lang Tid gik, saa kom Flipperne i Kasse hos Papirmølleren; der var stort Klude-Selskab, de fine for sig, de grove for sig, saaledes som det skal være. De havde alle meget at fortælle, men Flipperne mest, det var en ordenlig Pralhans.

»Jeg har havt saa frygtelig mange Kjærester!« sagde Flipperne, »jeg kunde ikke gaae i Ro! jeg var nu ogsaa fiin Cavaleer, med Stivelse! jeg havde baade Støvleknægt og Redekam, som jeg aldrig brugte! - de skulde have seet mig den Gang, seet mig naar jeg laae paa Siden! Aldrig glemmer jeg min første

*
— 167

Kjæreste, hun var Livbaand, saa fiin, saa blød og saa nydelig, hun styrtede sig i en Vandballe for min Skyld! - Der var ogsaa en Enkefrue, som blev gloende, men jeg lod hende staae og blive sort! Der var den første Dandserinde, hun gav mig den Flænge jeg nu gaaer med, hun var saa glubsk! min egen Redekam var forliebt i mig, hun tabte alle sine Tænder af Kjærestesorg. Ja jeg har oplevet meget af den Slags! men det gjør mig meest ondt for Strømpebaandet, - jeg mener Livbaandet der gik i Vandballen. Jeg har meget paa min Samvittighed, jeg kan trænge til at blive til hvidt Papir!«

Og det blev de, alle Kludene bleve hvidt Papir, men Flipperne bleve netop til dette Stykke hvide Papir vi her see, hvorpaa Historien er trykt, og det var fordi at de praledede saa frygteligt bagefter af hvad der aldrig havde været; og det skal vi tænke paa, at vi ikke bære os ligesaadan ad, for vi kunne saamæn aldrig vide, om vi ikke ogsaa engang komme i Klude-Kassen og blive gjort til hvidt Papir og faae vor hele Historie trykt for paa, selv den allerhemmeligste og maa saa selv løbe om og fortælle den, ligesom Flipperne.

*
—